

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

לפני: כב' הנשיא אורי גורן – אב"ד
 כב' סגנית הנשיא הילה גרסטל
 כב' השופט ד"ר עמירם בנימיני

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ב. שוירמן פלוס
 מפרקליטות מחוז ת"א (פלילי)
 נ ג ד

הנאשמת

אסנת אלון-לאופר

ת.ז. 5-05657180

ע"י ב"כ עו"ד פרופ' ד. ליבאי

ה ח ל ט ה (בשאלת ההרשעה)

השופטת לשעבר אסנת אלון-לאופר הועמדה לדין על-ידי היועץ המשפטי לממשלה, מכוח סמכותו לפי סעיף 12 לחוק יסוד: השפיטה, שלפיו לא יוגש כתב-אישום נגד שופט אלא בידי היועץ המשפטי לממשלה. השימוש בסעיף זה נעשה עקב העובדה שהעבירות בוצעו בעת תקופת כהונתה כשופטת.

על-פי סעיף 12(ב) לאותו חוק יסוד, אישום פלילי נגד שופט יידון לפני בית-משפט מחוזי בהרכב של שלושה שופטים, ואכן משפטם של נאשמים אחרים הקשורים בפרשה זו נוהל בבית-משפט השלום, מאחר והעבירות (לרבות העבירות שבהן הנאשמת הודתה בפנינו, שהן עבירות על סעיפים עונשיים בשלושה חוקים שונים, שאינם חוק העונשין) הן בסמכותו של אותו בית-משפט נכבד.

1. הנאשמת נמצאה אשמה על-פי הודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן מס' 1, שהוגש במסגרת הסדר טיעון, בביצוע העבירות הבאות:

- א. חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת – עבירה על סעיף 5 לחוק המחשבים, התשנ"ה-1995.
- ב. פגיעה בפרטיות – לפי סעיף 2(5) ו-9) ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.
- ג. הטרדה במתקן בזק – לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

2. להלן תמצית עובדות כתב האישום המתוקן מס' 1, בהן הודתה הנאשמת:

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

- א.** במועדים הרלוונטיים לכתב האישום כיהנה הנאשמת כשופטת בבית-משפט השלום לענייני משפחה ולנוער בבאר-שבע. בן-זוגה לחיים באותה עת היה גונדר משנה אילן בורידה, המכהן כמפקד כלא נפחה (להלן: "אילן"). בשלב מסוים התעורר חשדה של הנאשמת בדבר קיום קשר רומנטי בין אילן לבין קצינה המשרתת בשב"ס (להלן: "הקצינה").
- ב.** הנאשמת הכירה את החוקר הפרטי אמיר אברמסון (להלן: "אמיר") מתוקף עבודתם, כאשר אמיר העיד לפני הנאשמת מספר פעמים בהליכים משפטיים שהתנהלו לפניו. בחודש פברואר 2005 הגיע אמיר ללשכת הנאשמת, וביקש ממנה לסייע לו לצרף לרשימת מומחי הפוליגרף מטעם בית המשפט מומחה עמו הוא עובד. הנאשמת הנחתה את אמיר להגיש את הטפסים המתאימים למזכירת נשיא בית המשפט. כך אכן עשה אמיר, ובמקביל מסר לנאשמת עותק מן הטפסים כדי שתעבירם ישירות לנשיא בית המשפט.
- ג.** במהלך הפגישה הנ"ל בין הנאשמת לבין אמיר, שהתקיימה בלשכת השופטת, סיפרה לו הנאשמת על החשד שהתעורר בלבה בענין קשריו של בן-זוגה אילן עם הקצינה, לאחר שפורסמה במקומון תמונה בה הם נראים יחד.
- ד.** בחודש מרץ 2005 החליטו הנאשמת ואמיר לבחון יחד האם יש בסיס לחשד שהעלתה הנאשמת נגד בן-זוגה. תחילה עקב אמיר אחר שעות היציאה והחזרה של הקצינה מביתה, כדי להשוותן לשעות היציאה והחזרה של אילן. לצורך כך היתה הנאשמת מתקשרת לביתה של הקצינה כדי לבדוק אם יצאה מביתה. אם היתה הקצינה עונה לטלפון, היתה הנאשמת מנתקת את השיחה. אם היה אחד מילדיה עונה לטלפון, היתה הנאשמת מבררת האם הקצינה בבית. בתקופה שמחודש פברואר 2005 ועד חודש יולי 2005 ביצעה הנאשמת ב-46 הזדמנויות שונות שיחות טלפון לביתה של הקצינה, כדי להתחקות אחר מקום הימצאה, באופן שהיה בו כדי להטרידה.
- ה.** לאחר שהנאשמת ואמיר הגיעו למסקנה כי ההתחקות שביצעו אחר בן-זוגה של הנאשמת והקצינה אינו מניב תוצאות, הם החליטו לפעול יחד לשם הוצאת פלט שיחות יוצאות ממכשיר הטלפון הנייד של אילן, כדי לבדוק אם הוא שוחח עם הקצינה במהלך חופשה זוגית שבילה עם הנאשמת באילת.
- ו.** לצורך הוצאת פלטי שיחות הטלפון הנייד של אילן, פנה אמיר אל החוקר הפרטי רן נחשון (להלן: "נחשון"), שהיה מזמין פלטי שיחות יוצאות של מנויי חברת "פלאפון" תקשורת בע"מ באמצעות המתווך רפי אליאסי (להלן: "אליאסי"). הצלע השלישית באותה רשת עבריינית, הוא אייל זיסקינד (להלן: "זיסקינד"), שעבד בחברת "פלאפון", והיה חודר למחשב חברת "פלאפון" ומוציא את פלטי השיחות המבוקשות על ידי אליאסי. גם במקרה של הנאשמת, הוצאו פלטי שיחות הטלפון הנייד של אילן באמצעות נחשון ואליאסי, לפי בקשתו של אמיר.
- ז.** הסכום שנדרש עבור פלט השיחות על ידי נחשון היה 5,000 ₪. אמיר התקשר אל הנאשמת וקבע עמה פגישה לשם קבלת סכום זה. השניים נפגשו בקרן רחוב ביום 21.4.05, והנאשמת מסרה לאמיר סך של 5,000 ₪ במזומן עבור פלטי השיחות. בעקבות כך ביצע זיסקינד חדירה שלא כדין למחשב חברת "פלאפון", והפיק את פלט השיחות היוצאות של אילן. הפלט הועבר לידי אליאסי, וממנו לנחשון. הלה מסר את הפלט לאמיר, תמורת 5,000 ₪, והאחרון מסר את הפלט לנאשמת.
- ח.** לאחר שהנאשמת ואמיר ניתחו יחד את פלט השיחות של אילן, הם החליטו להזמין פלט שיחות יוצאות נוסף למועדים אחרים. אמיר פנה אל נחשון לצורך

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

קבלת פלט השיחות הנוסף, ופלט שכזה אכן נמסר לאמיר ביום 25.4.05. לאחר שאמיר בחן את הפלט, הוא דיווח לנאשמת כי לא מצא בו דבר וגרס אותו.

ט. במעשיה המפורטים לעיל, ביצעה הנאשמת חדירה שלא כדין לחומר מחשב של חברת "פלאפון"; פגעה בפרטיותו של בן-זוגה אילן כאשר עשתה שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים; והטרידה שלא כדין את הקצינה תוך שימוש בטלפון.

3. במסגרת הסדר הטיעון, ולאחר שהנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן, עתרה הסניגוריה לקבלת תסקיר שירות מבחן בטרם הרשעה, אף שהתביעה הודיעה כי תעמוד על הרשעת הנאשמת. כמו כן הגיעו הצדדים להסדר בענין העונש, במקרה של הרשעה: מאסר על-תנאי וקנס. לפיכך התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר מבחן לגבי הנאשמת, שיתייחס לשאלת ההרשעה. לאחר קבלת התסקיר התקיים דיון מאוחד בסוגיית ההרשעה והטיעונים לעונש. נשמעו עדי אופי מטעם הנאשמת, בנוסף למכתבי הערכה שהוגשו על ידה (כפי שיפורט להלן), וכן נשמעו טיעוני הצדדים בענין ההרשעה והעונש.

4. משפטם של נחשון, זיסקינד, אליאסי ואמיר הסתיים, ויחד עמם עמדה לדין יהודית קאופמן, שהזמינה פלט שיחות יוצאות של בעלה באמצעות זיסקינד, נחשון ואליאסי. זיסקינד, אליאסי ונחשון הודו בעבירות שיוחסו להם בשורה של מקרים, כולל המקרה של הנאשמת בתיק זה. הם הורשעו ונדונו לעונשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס. לעומת זאת, אמיר וקאופמן, שהודו בעבירות שיוחסו להם, לא הורשעו בדין, והוטל עליהם לבצע עבודות שירות לתועלת הציבור על-פי המלצת שירות המבחן, חרף עמדת התביעה שעתרה להרשעתם.

הגב' קאופמן נמצאה אשמה בביצוע עבירות של חדירה לחומר מחשב, פגיעה בפרטיות וקבלת נכסים שהושגו בפשע, לאחר שהזמינה פלטי שיחות יוצאות של בעלה, משום שחשדה כי הוא מקים קשר אינטימי עם אשה אחרת. מדובר באשה בת 60 ללא עבר פלילי, ובית המשפט ציין כי חלקה בפרשה היה קל ביותר, וכי היא פעלה במצב של מצוקה בריאותית ונפשית קשה.

אמיר נמצא אשם בביצוע עבירות של חדירה לחומר מחשב, פגיעה בפרטיות וקשירת קשר לביצוע פשע – כל זאת בהקשר לפלטי השיחות שסיפק לנאשמת בתיק זה. בית המשפט ציין בנימוקיו להימנע מהרשעתו של אמיר, כי אין להתעלם מהשפעה אפשרית של פניית שופטת לחוקר פרטי בבקשה כה חריגה, קרי: להזמין עבורה פלטי שיחות יוצאות של בן זוגה. בית המשפט השתכנע כי אלמלא פניה חריגה זו, לא היה אמיר מבצע את העבירות.

5. ב"כ הנאשמת הגיש מכתבי הערכה לגביה, כדלקמן:

א. כב' השופט (בדימוס) ומנהל בתי המשפט לשעבר, בעז אוקון, ציין במכתבו כי הנאשמת פעלה לשם צמצום הפגיעה במערכת המשפטית, ואמון הציבור בה, על ידי כך שיצאה לחופשה מיד עם פתיחת החקירה, והודיעה על פרישתה המיידית עם הגשת כתב האישום. הוא גם מציין את היותה של הנאשמת שופטת איכותית, על פי פניות שהתקבלו מעורכי דין ובעלי דין.

ב. כב' השופט מ' מכליס, נשיא בתי משפט השלום במחוז הדרום, מציין אף הוא את היותה של הנאשמת שופטת מקצועית, יעילה ומוערכת, ואת פעילותה בארגון השתלמויות.

ג. מכתבי הערכה לגבי תפקודה של הנאשמת כשופטת ובנוגע לאישיותה החיובית הוגשו גם מטעם כב' השופט אברהם יעקב, מבית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת אמירה אשקלוני מבית המשפט לענייני משפחה בקרית-גת, כב' השופט פנחס אסולין, סגן הנשיא בבית המשפט לענייני משפחה בבאר-שבע, כב' השופטת שרית גולן מבית המשפט לענייני משפחה באשדוד וכב' השופטת מיכל ברנט מבית משפט לענייני משפחה באשדוד. מכל אלו עולה תמונה של שופטת מצטיינת,

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

חרוצה ומקצועית, שהתייחסה לבעלי הדין בצורה מכובדת ואנושית, ונאלצת עתה לשלם מחיר אישי ומשפחתי כבד בשל מעשיה.

4. עו"ד שמואל מורן, המכיר את הנאשמת שנים רבות כעו"ד וכשופטת, הדגיש את תכונותיה הטובות של הנאשמת, כמו גם את איכויותיה המיוחדות כשופטת. אף הוא מדגיש במכתבו את המחיר הכבד שמשלמות הנאשמת ובנותיה בשל העובדה שהיא נאלצה לפרוש מכס המשפט, על כל הכרוך בכך: אובדן קריירה מקצועית מבטיחה, פרנסה, כבוד והערכה מקצועית.
6. הנאשמת הביאה מספר עדים לענין ההרשעה או העונש, כדקלמן:
- א. אילן, בן-זוגה של הנאשמת בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, העלה תהייה מדוע הוגש כתב אישום נגד הנאשמת, דבר שפגע בפרטיותו הרבה יותר מאשר מעשיה של הנאשמת. הוא ציין כי לא היה לו מה להסתיר מפני הנאשמת, וכי היא היתה יכולה לראות שיחות יוצאות ממכשיר הטלפון הנייד שלו כאשר היה מונח על השולחן בבית, מבלי להוציא פלט שיחות. אילן הדגיש כי הוא עצמו לא התלונן נגד הנאשמת, ואף לא חש כי פרטיותו נפגעה עקב מעשיה. כך כתב גם במכתבו למפקד ימ"ר תל-אביב מיום 13.7.05. במכתב זה הדגיש את הפגיעה החמורה בפרטיותו, עקב פרסום הפרשה בעקבות פתיחת חקירה פלילית נגד הנאשמת, ואת הנזק שנגרם לו ולמשפחתו כתוצאה מכך. הוא טען כי יחסיו עם הנאשמת הגיעו לקיצם בעקבות חשיפת הפרשה, עקב הפרסום באמצעי התקשורת. אילן הביע דעתו כי לנאשמת נעשה עוול, שאין להוסיף עליו, ויש לאפשר לציבור ליהנות מכישוריה.
- ב. פרופ' ורד סלונים, מרצה לעבודה סוציאלית באוניברסיטת בן-גוריון, הכירה את הנאשמת במסגרת מקצועית, ולאחר מכן גם אישית. היא שיבחה את יכולותיה של הנאשמת כשופטת, והסבירה את כשלונה נושא כתב האישום בחרדה מפני פרידה מבן-זוגה, לאחר ששתי מערכות יחסים קודמות שלה הסתיימו בגירושין.
- ג. עו"ד יורם ירקוני, יו"ר הוועדה לענייני משפחה בלשכת עורכי הדין, ביטא את תחושת ההערכה שעורכי הדין חשים כלפי הנאשמת, הן בשל מקצועיותה הן בשל יחסה האנושי והמכובד לעורכי הדין ולבעלי הדין. כיום מעבירים עורכי הדין לנאשמת גישורים ובורריות, מתוך הכרה ביכולתה לפתור בעיות במהירות וביעילות.
- ד. עו"ד ע', הוא גימלאי של השב"כ, אשר מכיר את הנאשמת מתקופת הלימודים ולאחר מכן מפעילותה כעו"ד. הוא ציין את היותה הגונה ושקולה כעו"ד, כמו גם, את יכולותיה כשופטת לאחר מכן.
- ה. ד"ר דן שרון, פסיכותרפיסט ומרצה באוניברסיטת תל אביב, מכיר את הנאשמת מימי עיון וכנסים בנושאי משפחה, ואף כעד מומחה שהופיע לפניו. אף הוא העיד על דרך ניהול המשפט בידי הנאשמת, בצורה מקצועית, ידענית, אסרטיבית ואדיבה. כמו עדותה של פרופ' סלונים, גם ד"ר שרון סבר כי מעשי הנאשמת בוצעו מתוך חרדה עצומה לפגיעה בקשר הזוגי עם אילן, ומתוך הפעלת שיקול דעת מוטעה. הוא הדגיש כי יש לאפשר לנאשמת לתרום לחברה כעו"ד.
- ו. ד"ר צפורה מליץ היתה מתמחה של הנאשמת. היא תיארה את חריצותה של הנאשמת, רגישותה, אנושיותה, חריפותה ותבונתה. היא התייחסה בעדותה למחיר האישי הקשה ששילמה הנאשמת בעקבות חשיפת הפרשה, והפגיעה בבנותיה שהיו עיקר גאוותה. הנאשמת איבדה בפרישתה מקצוע שהיה כה יקר לליבה, וחייה התנפצו לנגד עיניה. ד"ר מליץ הביעה דעתה כי הרשעת הנאשמת

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

תגרום לה עגמת נפש עצומה, בשלב בו היא מתחילה מסע ארוך ומפרך בדרך לשיקום חייה.

7. שירות המבחן הגיש תסקיר, בו המליץ להימנע מהרשעת הנאשמת, והטלת צו שירות לתועלת הציבור חלף כך. הנאשמת נוטלת אחריות מלאה על ביצוע העבירות, ואין סיכוי לביצוע עבירה דומה בעתיד. היא מצויה עתה במצוקה קשה לנוכח הקושי לעכל את אובדן המשרה, ועושה צעדים ראשוניים לשיקום חייה במישור האישי והמקצועי. שירות המבחן מתאר את הרקע שהוביל לביצוע העבירות, בעת היותה שרויה בסערת רגשות על רקע חשד לבגידת בן-הזוג. כמו כן מציין שירות המבחן את נטייתה של הנאשמת לפרוץ גבולות וליצור קשרים ישירים בלתי-פורמליים עם אחרים, גם בתפקידה כשופטת, דבר שתרים אף הוא לביצוע העבירות. כשנה וחצי לאחר פרסום הפרשה, נפרדו הנאשמת ובן-זוגה. שירות המבחן מפרט את מצבה הנפשי הקשה של הנאשמת לאחר שנאלצה לפרוש מתפקידה.

שירות המבחן התלבט בשאלת ההרשעה, שכן מדובר בשופטת אשר מצפים ממנה, יותר מכל אדם אחר, כי תכבד את החוק. אולם בסופו של דבר ממליץ שירות המבחן שלא להרשיע את הנאשמת, בשל חשש לפגיעה בעתידה המקצועי. פגיעה שכזו, אשר באה בעקבות הפגיעה שכבר נפגעה עם פרישתה מתפקידה כשופטת, תהווה סנקציה קשה ביותר ברמה האישית וברמה הכלכלית. שירות המבחן מציין את החשש כי הנאשמת תועמד לדין משמעתי בלשכת עורכי-הדין, וכי עיסוקה כמרצה באוניברסיטת בן-גוריון יופסק עקב הרשעתה, לנוכח הנחיות המועצה להשכלה גבוהה בענין זה. שירות המבחן סבור כי יש לשים דגש על שיקומה המקצועי והאישי של הנאשמת.

8. ב"כ התביעה עתרה להרשיע את הנאשמת, בהדגישה את הנסיבות לחומרה בהתנהגותה: ביצוע העבירות בעת כהונתה כשופטת, תוך הסתייעות בחוקר פרטי שהופיע כעד לפניה, ללא כל תשלום לחוקר הפרטי, וכאשר הפגישות היו בלשכת השופטת. בקשר לאי-תשלום תמורה כלשהי לאמיר, מציינת התובעת כי הנאשמת ניצלה את מעמדה כשופטת, וכי אמיר ביקש ממנה להכניס את שמו של חברו לרשימת מומחי בית המשפט. התובעת מעלה את התהיה מה היתה הנאשמת עושה כאשר אמיר היה מופיע כעד לפניה, לאחר שהשתמשה בשירותיו לשם קבלת פלטי השיחות, מבלי לשלם לו דבר. עוד ציינה התובעת, כי אין מדובר במעידה חד-פעמית, אלא במעשים שנעשו במשך כ-5 חודשים, שבמהלכם הזמינה הנאשמת פלטי שיחות של אילן בשתי הזדמנויות שונות וביצעה 46 שיחות טלפון לביתה של הקצינה באופן שגרם להטרדתה. כמו כן, ציינה התובעת כי הנאשמת לא הודתה בחקירתה במשטרה בביצוע העבירות, אלא עשתה זאת רק בבית המשפט.

אשר לחומרת העבירות של חדירה לחומר מחשב ופגיעה בפרטיות, ציינה ב"כ התביעה כי אלמלא מעשים מן הסוג שביצעה הנאשמת לא היה קיום לאותה רשת שהפיקה פלטי שיחות טלפון תמורת תשלום, תוך פגיעה בפרטיותם של רבים. גם פלטי השיחות של אילן שימשו בסופו של דבר נגדו – חרף טענתו כי פרטיותו לא נפגעה: פלט שכזה נשלח בצירוף מכתב אנונימי לנציב שירות בתי הסוהר, כתלונה נגדו. בנוסף, פלט השיחות מהווה פגיעה בפרטיותם של אחרים ששוחחו עם אילן, שכן גם שמותיהם נחשפים למקרא הפלט. התובעת הדגישה את חומרתה של הפגיעה בזכות לפרטיות, ואת הצורך למנוע נגישות למאגרי מידע המכילים חומר אישי. הימנעות מהרשעת הנאשמת תעביר מסר של גישה סלחנית לעבירות אלו, שהפכו לתופעה רווחת.

ב"כ התביעה הדגישה בטיעוניה לעונש את מעמדה של הנאשמת כשופטת, אשר אמות המידה הנדרשות ממנה גבוהות ביותר. מעשי הנאשמת פגעו באמון הציבור במערכת המשפט, ובשם הטוב של השופטים. מעשים אלו בוצעו מתוך מודעות מלאה לפליליותם, על ידי שופטת שהבינה היטב את חומרתם. הנאשמת ההינה להזמין פלטי-שיחות יוצאות של אדם אחר, ביודעה שאפילו משטרת ישראל נדרשת לצו שיפוטי כדי לעיין בהם, וגם זאת רק כאשר מתעורר חשד לביצוע עבירה. היא בוודאי הבינה כיצד מתקבלים פלטי שיחות אלו, שעבורם שילמה אלפי שקלים, שכן לא היתה דרך לקבל פלט שכזה בלא מעשה הפרת אמונים של עובד חברת "פלאפון".

9. אשר לשיקולים לענין הרשעת הנאשמת, ציינה התביעה - מלבד נסיבות ביצוע העבירות כמפורט לעיל - גם את היעדר החשש לפגיעה שאינה מידתית בנאשמת כתוצאה מההרשעה. לא

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הוכח שהנאשמת לא תוכל להמשיך ולעסוק במקצוע כעורכת-דין, גם אם תועמד לדין משמעתי על ידי לשכת עורכי-הדין. מכל מקום, אין די בפרישתה של הנאשמת מכס השיפוט, ויש לאזן בין האינטרס הציבורי הדורש הרשעה לבין נסיבותיה האישיות של הנאשמת. השיקולים לקולה רלוונטים לענין העונש – לא לענין ההרשעה.

ב"כ התביעה הבחינה בין המקרה דנא לבין המקרה של אמיר או של הגב' קאופמן. אמיר הודח לביצוע העבירות על ידי שופטת, והרשעתו היתה פוגעת בפרנסתו כחוקר פרטי. בניגוד לנאשמת, הוא שיתף פעולה עם המשטרה בחקירתו. הוא לא קיבל טובת הנאה כלשהי מביצוע העבירות, או תמורת הודאתו בביצוע. אשר לגב' קאופמן, הרי שמדובר בבעל ואשה אשר נשואים במשך שנים, להבדיל ממקרה זה בו מדובר בקשר זוגי לא ארוך בין אנשים שאינם נשואים. עוד הדגישה ב"כ התביעה את ההבדל בין אזרח מן השורה המבצע עבירה, לבין שופטת העוברת על החוק. אין דינו של אדם רגיל כדינו של עובד ציבור שסרח, בכל הנוגע לשאלת ההרשעה. לנוכח כל האמור לעיל, עתרה התביעה להרשיע את הנאשמת ולהטיל עליה מאסר על-תנאי וקנס.

10. ב"כ הנאשמת פרט בטיעונו את תולדות חייה של הנאשמת, שהיא אם לשתי בנות מנישואיה הקודמים, וטען שיש להבין את נסיבות ביצוע העבירות על רקע קשר הזוגיות שבין הנאשמת לבין אילן מסוף שנת 1999 – קשר שהיה חשוב ביותר לנאשמת. כאשר התערער ביטחונה של הנאשמת, והיא חשדה כי בן-זוגה מקיים יחסים רומנטיים עם הקצינה, נאבקה הנאשמת לשמור על ביתה ולמנוע את פירוק המשפחה. היא טענה בשיקול דעתה כאשר נענתה להצעתו של אמיר לספק לה פלט שיחות יוצאות של אילן. עם זאת, הנאשמת נוטלת אחריות מלאה למעשיה, והודתה כי פעלה עם אמיר בצוותא חדא ובשיתוף פעולה, כפי שנאמר בכתב האישום.

ב"כ הנאשמת הדגיש כי לא היתה פגיעה בפרטיותו של אילן, כפי שהוא עצמו העיד. גם הקצינה לא התלוננה על הטרדתה. מכל מקום, הנאשמת לא פעלה במטרה להטריד את הקצינה, אלא כדי לאתר את מקום הימצאה. לאחר מעשה, התקשרה הנאשמת לקצינה והתנצלה על מעשיה, שכן היא מבינה שנעשה שימוש בטלפון באופן שיש בו כדי להטריד.

ב"כ הנאשמת ציין בטיעונו את הפגיעה הקשה בנאשמת בטרם הורשעה: היא איבדה את משרתה, שהיתה כל כך חשובה לה, ובסופו של דבר גם את הקשר הזוגי עם אילן. הנאשמת נטלה אחריות למעשיה ופרשה מתפקידה מייד עם הגשת כתב האישום, כדי שלא לפגוע במערכת המשפט. עתה, יש לאפשר לה לעשות שימוש בכישוריה המיוחדים שרכשה כשופטת, כעורכת-דין וכמרצה במוסד אקדמי. הרשעתה, כך נטען, עלולה לפגוע באפשרויות העסקה שלו, ולהביא לריסוק מוחלט של חייה.

ב"כ הנאשמת ציין גם את העובדה שאמיר והגב' קאופמן לא הורשעו בדין, לאחר שהודו בביצוע עבירות דומות, בנסיבות דומות, חרף עתירת התביעה להרשיעם, ובלא שהוגש על כך ערעור. המקרה של הנאשמת אינו חמור יותר, והיא גם לא הורשעה בעבירה של קבלת נכס שהושג בפשע – בה הורשעו אמיר וקאופמן.

11. הנאשמת ביקשה רחמים על בנותיה והוריה, בטענה שהרשעתה עלולה להסב להם נזק נוסף. היא ביקשה שלא להרשיעה כדי שתוכל להמשיך ולעסוק לפרנסתה באותם תחומים בהם התמחתה. היא נטלה אחריות למעשיה, מבלי להאשים איש זולתה, והביעה בכאב רב את תחושת ההשלמה עם העובדה שאת הנעשה אין להשיב.

12. העקרונות בנושא ההימנעות מהרשעת נאשם שביצע עבירה בוארו על ידי בית המשפט העליון בשורה של פסקי דין. בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996) פסק בית המשפט העליון בעמ' 683 כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות

שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 689 (2000).

13. הימנעות מהרשעתו של אדם אשר נמצא אשם בביצוע עבירה בכלל, ועבירה מסוג פשע בפרט (כמו עבירה אחת בענייננו), היא חריגה ושמורה לנסיבות יוצאות דופן הנוגעות לאופיו של העבריין, עברו, גילו, תנאי ביתו, בריאותו הגופנית והנפשית, מצבו השכלי, טיב העבירה שעבר, וכל נסיבה מקלה אחרת. שיקולים אלו נקבעו בסעיף 1 לפקודת המבחן (נוסח חדש), התשכ"ט-1969, והם יפים גם לעניין צו שירות לתועלת הציבור בלא הרשעה מכח סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. ואלו הכללים שנקבעו בפסיקה לגבי הימנעות מהרשעה:

א. כלל היסוד הוא כי "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה, נוקט בית המשפט לפעמים בחלופה של הטלת מבחן ללא הרשעה" (דברי כבוד הנשיא מ' שמגר בבר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל, תק-על 3(85) 737 (1985); ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ (מחוזי ת"א) 1828/93 בנק למסחר בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"מ התשנ"ו (ג) 395 (1996)).

למעשה, אמת המידה הבוחנת את היחס בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה מהווה יישום של כלל המידתיות המחייב את כל רשויות המדינה, ובהן הרשות השופטת. הרשעתו של אדם מהווה פגיעה בכבודו, שהרי היא מטילה עליו אות קלון. פגיעה שכזו, חייבת להיות לתכלית ראויה, ובמידה שאינה עולה על הנדרש, בהתאם "לפיסקת ההגבלה שבסעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו". בבסיסה של הוראת חוק זו עומד "עיקרון המידתיות", אשר דורש בחירת אמצעי אשר תואם את המטרה שלשם השגתה פועלת הרשות, וכן יחס ראוי בין הפגיעה בזכות לבין התועלת הצפויה לציבור ממנו (ראו: בג"צ 987/94 ירונוט קווי זהב (1992) בע"מ נ' שרת התקשורת, פ"ד מח(5) 412, 435 (1994); בג"צ 3477/95 בן עטייה נ' שר החינוך, התרבות והספורט, פ"ד מט(5) 1, 12-13 (1996); בג"צ 3648/97 סטמקה נ' שר הפנים, פ"ד נג(2) 728, 776 (1999); בג"צ 2056/04 מועצת בית הכפר בית סוריק נ' ממשלת ישראל, פ"ד נה(5) 807, 836 (2004)). הרשעה בדין עלולה להיות, במקרים מסויימים, בלתי-מידתית, ועל-כן מנוגדת להוראת סעיף 8 לחוק היסוד.

ב. ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ... כאשר מדובר בשורה של עבירות חמורות ... הופך עניין התחליף לענישה המצויה, לנושא קשה עוד יותר ליישום". (בר"ע 432/85 הנ"ל).

ג. בבואו לשקול את האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשקול גם את הצורך בהרתעה אפקטיבית של עבריינים אחרים, ואת האינטרס הציבורי (ע"פ 2083/96 הנ"ל בענין כתב; ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין פלוני; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 מדינת ישראל נ' ג'ורג' (לא פורסם); העתק מפסק הדין ללא תאריך נתינתו, הוגש לנו על ידי המדינה)).

ד. הימנעות מהרשעה הולמת "נסיבות יוצאות דופן בהן אינו מתגלה פגם או פסול באורחותיו של הנאשם או בפעולותיו בקשר למעשה בו הוא מואשם ..." (רע"פ 4737/94 אפרתי נ' מדינת ישראל, תק-על 4(94) 308, 309 (1994)).

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ה. בעבירות חמורות, כמו שוחד, חייב בית המשפט "להטביע חותם פליליות" על ידי הרשעת הנאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ע"פ 419/92 מדינת ישראל נ' כהן, פ"ד מז(3) 821, 835 (1993)).

14. בע"פ 2083/96 הנ"ל בעניין כתב, הדגישה כב' השופטת דורנר כי תכליתם של סעיף 71א. לחוק העונשין וסעיף 1 לפקודת המבחן הינה שיקומית, אך הוסיפה:

"ואולם, כידוע, שיקומו של נאשם - הגם שהוא מהווה שיקול מהותי שלציבור כולו עניין בו - הינו אך אחד משיקולי הענישה, שאליו מתוספים שיקולים אחרים הנובעים מאופיה של העבירה.

אכן, ענישתו של נאשם היא אינדוידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבנן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשה העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על-יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם.

הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על הרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על הרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל." (שם, בעמ' 342).

15. המשנה לנשיא, כבוד השופט ש' לרין, פרט בע"פ 2083/96 הנ"ל בעניין כתב, קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, ואלו הם:

- א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;
- ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה;
- ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;
- ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;
- ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;
- ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?
- ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;
- ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;
- ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. (שם, בעמ' 334).

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ואולם - הדגיש המשנה לנשיא כבוד השופט שי' לוי - נגד שיקולים שיקומיים אלו יש להביא בחשבון גם שיקולים שבאינטרס הציבור, השמים דגש על חומרת העבירה ונסיבותיה, כמו גם על האפקט הציבורי של ההרשעה; כדבריו: "הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיווידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי" (שם).

16. בע"פ 2669/00 הנ"ל, סיכמה כבוד השופטת א' פרוקצ'יה את ההלכות בנושא כדלקמן, בעמ' 690:

"משתתבקש בית-המשפט לשיקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החרג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראיה כוללת, נשקל מן הצד האחד הצורך במיצויו של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השיוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

נגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה שעבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מההרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות-דופן ביותר תצדקנה סטיה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

17. השאלה של הימנעות מהרשעה במקרה של עובד ציבור שביצע עבירה נדונה בע"פ (מחוזי ת"א) 696/92 רדין נ' מדינת ישראל, תק-מח 3792 (3) 783 (1992). בית-המשפט פסק:

"ראוי להבהיר, כפי שעשינו בפסקי דין בעבר, שהמקרים בהם בית המשפט יורה על שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה על פי סעיף 71 א'(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 יהיו מקרים חריגים ויוצאי דופן: מקרים של עברות קלות ופחותות ערך, כאשר מדובר באנשים פרטיים ולא באנשי ציבור או אחרים כמו המערער שלפנינו שתפקיד להם ומעמד בחברה ומעשיהם מהווים או עשויים להוות, דוגמא לסביבתם".

ברע"פ 5838/04 קופפרברג נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.5.2005), פסקה כבי' השופטת (כתארה אז) די' ביניש, בהחלטה להרשיע את הנאשם: "חשוב להדגיש כי לעבירות שביצע המבקש נודעת חומרה יתירה דווקא בשל העובדה שהוא מכהן בתפקידים ציבוריים, המחייבים הקפדה יתירה על שמירת החוק". כך גם הדגישה כבי' השופטת ביניש את היותו של הנאשם עובד ציבור, בהחליטה להרשיעו בדין, בע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408, 425 (1998).

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

גם בע"פ (מחוזי ת"א) 70959/99 מוגרבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.3.2000), נפסק כי היותו של הנאשם עובד ציבור בכיר, אשר אמור לשמש דוגמה לרבים, מהווה שיקול להרשיעו בעבירות שביצע, שכן יש להביא בחשבון את הפגיעה בשמו הטוב של המוסד בו עבד הנאשם ובאמון הציבור בו. כפי שנאמר בפסק הדין: "כמידת האמון שניתן בו... – כך עומק נשיאתו באחריות". כך גם מביא בחשבון בית המשפט את עובדת היותו של הנאשם עובד ציבור, כשיקול המחייב הרשעתו, בע"פ (מחוזי ת"א) 76/98 ויטה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.4.1998).

סיכומה של נקודה זו: אמנם אין לקבוע כלל מוחלט המחייב הרשעה בכל מקרה בו מדובר בעובד ציבור. אך היותו של הנאשם עובד ציבור מהווה שיקול משמעותי לדחות את עתירתו להימנע מהרשעה. המקרים בהם יזכה עובד ציבור לחסד יוצא הדופן של הימנעות מהרשעה הם נדירים. כפי שקבע בית המשפט העליון ברע"פ 6403/05 אטיאס נ' מדינת ישראל, דינים עליון עג 779 (2005):

"עניינו של המבקש אינו נמנה עם המקרים החריגים והנדירים, בהם יתאפשר שלא להרשיע עובד ציבור".

18. בבואנו ליישם כללים אלו על המקרה דנא, יש לבחון האם מתקיימות בענייננו נסיבות יוצאות דופן המצדיקות את הצעד החריג של הימנעות מהרשעה. ביתר פירוט, יש ליתן את הדעת לחומרת העבירות שביצעה הנאשמת, ובעיקר לנסיבות ביצוען, ולבחון את ההשפעה הנובעת לעבירות אלו על הציבור. במישור האישי, יש לבחון את השאלה האם עלול להיווצר יחס בלתי-סביר או בלתי-מידתי בין הנזק הצפוי מההרשעה לבין חומרת העבירה לנוכח נסיבותיה.

19. אשר לסוג העבירות שעברה הנאשמת ונסיבות ביצוען, הדגיש בית המשפט העליון לא פעם את חשיבותה של הזכות לפרטיות, בהיותה זכות יסוד חוקתית המגנה על כבודו של האדם וחירותו, והיא מן החשובות שבזכויות האדם. הלכה זו הוחלה גם במקרים שבהם הפגיעה בפרטיות נעשית במסגרת יחסים בין בעל ואישה או בני-זוג (ראו ע"פ 5026/97 גלעם נ' מדינת ישראל, תק-על 299(2) 1149, פס' 9 (1999); ע"פ 2126/05 ג'רייס נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(2) 4369 (2006)). בית המשפט העליון חזר לאחרונה על הלכות אלו בבג"צ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה (טרם פורסם, 14.5.2006), בפסקאות 8-10. בסעיף 20 שלל כב' הנשיא א' ברק את הדיעה לפיה אין תחולה להגנת הפרטיות ביחסים בין בני-זוג, באומרו:

"הנישואין אינם שוללים מבני הזוג את זכותם לפרטיות זו כלפי זה. הזכות לפרטיות עומדת לכל אחד מבני הזוג כלפי העולם כולו, לרבות כלפי בן זוגו... האוטונומיה של הפרט היא גם אוטונומיה כלפי בן הזוג. הפרטיות של הפרט, היא גם פרטיותו כלפי בן זוגו. גם בחיי הנישואין שומר לעצמו כל אחד מהצדדים לקשר תחומים של פרטיות כלפי בן זוגו... מעצם הנישואין אין הסכמה משתמעת לפגיעה בפרטיות".

20. חרף האמור לעיל, עיקר חומרתן של העבירות שביצעה הנאשמת אינה טמונה בפגיעה בפרטיות והטרדה במתקן בזק. אם אילן לא חש כי הנאשמת פגעה בפרטיותו, וגם הקצינה לא הוטרדה באופן ממשי ממעשי הנאשמת – אין לייחס למעשים אלו חומרה מלאכותית, בנסיבות בהן בוצעו העבירות. הנאשמת פעלה מתוך מצוקה אישית קשה הנוגעת ליחסים עם בן-זוגה. ספק אם התביעה היתה מעמידה לדין אישה אשר היתה מבקשת לבדוק במכשיר הטלפון הנייד של בעלה את פרטי השיחות היוצאות, מחשש כי הוא מקיים קשר אינטימי עם אישה אחרת, אף כי גם בכך טמונה פגיעה בפרטיותו של הבעל.

21. החומרה העיקרית של מעשי הנאשמת נעוצה בעבירה של חדירה למאגר הממוחשב של חברת "פלאפון", באמצעות עובד החברה. זו עבירה מסוג פשע, ועצם היכולת לבצע בצורה כל כך קלה מערערת את תחושת הגנת הפרטיות של כל מנויי החברה. הנאשמת הבינה היטב כיצד מופקים פלטי השיחות היוצאות של בן-זוגה, ולשם מה היא נדרשה לשלם 5,000 ₪ במזומן.

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשמת היתה חייבת לדעת, כפי שבוודאי ידעה, שפלט השיחות מופק בצורה בלתי-חוקית, תוך חזירה למאגר מחשב ופגיעה בפרטיות על ידי עובד חברת "פלאפון" אשר מועל באמון החברה. יש להדגיש כי אין מדובר במעידה חד-פעמית שהיא פרי של "רוח שטות חולפת" או היתפתות של רגע: הנאשמת לא הסתפקה בפלט אחד של שיחות יוצאות, אלא שבה וביקשה לקבל פלט נוסף.

יותר מכך חמורה היא העובדה שמעשים אלו בוצעו על ידי מי שכיהנה אז כשופטת, כאשר לצורך כך היא נעזרה בחוקר פרטי שהופיע לפניה כעד. גם העובדה שהנאשמת הפעילה את החוקר הפרטי בלא תשלום היא חמורה, בשים לב לכך שהוא הופיע לפניה כעד, ואף ביקש את עזרתה בהכללת שמו של מומחה עמו הוא עובד ברשימת מומחי בית המשפט. באותה פגישה בה ביקש אמיר מהנאשמת לסייע לו בהכללת שמו של המומחה הקולגה ברשימת המומחים של בית המשפט, מצאה היא לנכון להיעזר בו לצורך בדיקת חשדה כי בן זוגה מקיים קשר אינטימי עם הקצינה, וכל זה התרחש בלשכת השופטת.

מעשיה של הנאשמת מהווים ללא ספק פגיעה משמעותית באמון הציבור במערכת המשפט בישראל. תדמיתם של השופטים חייבת להיות נקייה מכל רבב, והציבור מצפה מהם – ובצדק – להקפיד על שמירת החוק, בקלה כבחמורה. כאשר מתברר כי שופטת ביצעה עבירות שאינן קלות או טכניות, ניתן לשער את מידת הפגיעה של מעשים אלה באמון שהציבור רוחש לשופטיו – אמון שבלעדיו לא תוכל מערכת משפט כלשהי לפעול.

22. הנה כי כן, ככל שמדובר באיזון שבין הנסיבות האישיות לבין האינטרס הציבורי – מחייב אינטרס זה את הרשעת הנאשמת, בשל העובדה שהעבירות בוצעו לא רק בתקופת כהונתה כשופטת, אלא גם בקשר למעמדה כשופטת בנסיבות המשיקות לתפקידה. בכך נעוץ אחד ההבדלים המהותיים בין הנאשמת לבין גב' קאופמן, שבית המשפט החליט שלא להרשיעה. כך גם ניתן להבין את ההחלטה שלא להרשיע את אמיר בביצוע העבירות שהן פרי הקשר הפלילי בינו לבין הנאשמת, כאשר בית המשפט שדן את אמיר התרשם שאלמלא פנייתה החריגה של שופטת הוא לא היה מבצע את העבירה. מי שהזמין את ביצוע העבירה, והיה מעוניין בקבלת פלטי השיחות, היא הנאשמת. אמיר לא קיבל שכר כלשהו בעבור פועלו.

הפגיעה המשמעותית של מעשי הנאשמת באינטרס הציבורי מקטינה את משקלם של השיקולים האישיים הנוגעים לשיקומה של הנאשמת ולתכונותיה הנעלות כאדם וכשופט. אם שופט שביצע עבירות מן הסוג שביצעה הנאשמת לא יורשע בדין, כיצד יוכלו בתי המשפט להרשיע אנשים מן היישוב בביצוע עבירות אלו, או עבירות קלות מהן?

23. נותר אם כך לבחון את המישור האישי – היינו, את היחס שבין חומרת העבירות שביצעה הנאשמת לבין מידת הפגיעה בה, אם תורשע. הנאשמת עובדת כיום כעורכת דין וכמרצה במוסדות להשכלה גבוהה. ב"כ הנאשמת טען לפנינו שהרשעת הנאשמת עלולה לפגוע בהמשך עיסוקיה האמורים. הנטל להוכיח טענות אלה מונח על כתפי הנאשמת. אלא שלא הובאו לנו כל ראיות ולא הונחה לפנינו כל תשתית להוכחתן. לא הוצגה לנו כל ראיה לכך שאם תורשע הנאשמת, תמנע ממנה האפשרות להמשיך ולהרצות במוסדות להשכלה גבוהה. לא הובהר גם אם קיים הבדל בהתייחסות אותם מוסדות, בין אדם שהודה בביצוע עבירות ולא תורשע, לבין אדם שהודה בביצוען והורשע.

אשר לפגיעה ביכולתה של הנאשמת לעסוק בעריכת דין – גם כאן – כאמור, לא הוכח לנו שתהא השפעה כלשהי על יכולת הנאשמת לעסוק במקצועה. למעלה מן הצורך, ומבלי לקבוע מסמרות בעניין, דומה שעל-פי המצב החוקי אין מניעה שהנאשמת תעסוק בעריכת דין גם אם תורשע, שהרי הסמכות להוציא את הנאשמת מלשכת עורכי הדין נתונה לבית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין מכוח סעיף 75 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961, הקובע: **"עורך דין שהורשע בבית-משפט או בבית-דין צבאי בפסק סופי בשל עבירה פלילית, רשאי בית-דין משמעתי מחוזי, על פי בקשת קובל, להטיל עליו אחד העונשים האמורים בסעיף 68, אם מצא שבנסיבות העניין היה בעבירה משום קלון."** אלא, שהסעיף דן בעורך דין המבצע עבירות בעת היותו עורך דין, כשאין מחלוקת שהעבירות נושא כתב האישום בוצעו כשחברותה של הנאשמת בלשכה הייתה מופסקת

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

מכוח סעיף 52 לחוק, וחודשה רק לאחר שחדלה לכהן כשופטת. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי "מרותה של הלשכה באמצעות בית הדין המשמעתי ניתנת להפעלה רק כאשר העבירה, שבה הורשע הנאשם בדיון הפלילי, בוצעה בטרם פקעה חברותו בלשכה." (על"ע 11/82 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו נ' בן חרוץ, פ"ד לח(2) 169, 175 (1984)). משביצה הנאשמת את העבירות שעה שלא היתה חברה בלשכת עורכי הדין – ספק בעינינו אם היא נתונה למרותה של הלשכה בגין עבירות אלו.

24. אל מול האמור, מוצאים אנו לנכון להתייחס גם לנסיבות לקולא; ונראה שבאשר להן כלל לא יכולה להיות מחלוקת. הנאשמת שביצה את העבירות בעת שכיהנה כשופטת בבית המשפט לענייני משפחה, הודתה באישומים שיוחסו לה בכתב האישום המתוקן, מבלי שהיה צורך בשמיעת ראיות. היא לקחה אחריות מלאה למעשיה, חדלה לכהן כשופטת ושילמה מחיר כבד הן בחייה המקצועיים הן בחייה האישיים. מדובר בנאשמת שנחשבה כשופטת מצוינת, מסורה, בעלת מוסר עבודה גבוה, חוש צדק ומזג שיפוטי, שאלמלא האירועים נושא החלטה זו, סביר להניח שהיתה מתקדמת לערכאה גבוהה יותר. חיי הזוגיות שהיו לה עם אילן עלו על שרטון, וסבל רב נגרם להוריה ולבנותיה הצעירות.

בדבריה לפנינו, ניכר היה שהיא מתרגשת מאוד ומדברת בכנות ומעומק הלב. מדבריה עלו בבירור כאב רב וחרטה עמוקה, וצר לנו על כי מצוקתה האישית, שנבעה מיחסיה עם בן זוגה לשעבר, הביאה אותה למקום בו היא נמצאת כיום.

עם זאת, הנתונים האמורים, כואבים ועצובים ככל שיהיו, רלוונטיים יותר לשלב העונש, ויילקחו בחשבון באותו שלב. הם אינם רלוונטיים לשלב בו אנו נמצאים – דהיינו, ההכרעה אם יש להרשיע את הנאשמת, אם לאו. לשלב ההרשעה, די בכך שקבענו כי לא מתקיימות במקרה זה נסיבות יוצאות דופן המצדיקות הימנעות מהרשעה, ולא הוכח שקיים יחס בלתי-סביר או בלתי-מידתי בין הנזק הצפוי מההרשעה לבין חומרת העבירה, לנוכח נסיבותיה. נוסף עוד כי הנזקים הכבדים עליהם מצביעה הנאשמת נובעים מעצם ביצוע העבירות ולא מההרשעה.

25. לפני סיום נעיר כי איננו מתעלמים מהמלצת שירות המבחן שלא להרשיע את הנאשמת ומנימוקי לכך. אך כפי שנפסק לא אחת, להמלצה זו אין משקל מכריע: "עמדת שירות המבחן אינה אלא אחד השיקולים העומדים לפני בית המשפט בגזורו את הדין, ועליו מוטלת החובה לערוך את האיזונים הנדרשים..." (רע"פ 5176/03 סוריאנו נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(2) 2255 (2003); רע"פ 8902/02 נבולסי נ' מדינת ישראל, תק-על 2002(3) 2597 (2002); רע"פ 35/02 בנימין נ' מדינת ישראל, תק-על 2002(1) 284 (2002); רע"פ 6915/03 גומייד נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(4) 971 (2003)). זאת ועוד, שירות המבחן עצמו התלבט בענין הרשעת הנאשמת, והשיקול שהיטה את הכף והביא להמלצה שלא להרשיעה הוא החשש לפגיעה בעתידה המקצועי. חשש זה, כאמור, נראה לנו לא ממשי, ומכל מקום אין בו כדי לגבור על השיקולים הנוגעים לאינטרס הציבורי.

26. לנוכח כל האמור לעיל, הגענו למסקנה כי יש להרשיע את הנאשמת בעבירות נושא כתב האישום המתוקן, לאחר שהודתה בביצוען.

ניתנה והודעה היום כז' בתשרי תשס"ז, 19 באוקטובר 2006, בנוכחות ב"כ התביעה, ב"כ הנאשמת והנאשמת.

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בתי המשפט

ת"פ 040332/05

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הכרעת-דין

בעקבות החלטתנו דלעיל, אנו מרשיעים את הנאשמת על יסוד הודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן מס' 1, שהוגש במסגרת הסדר טיעון, בביצוע העבירות הבאות:

- א. חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת – עבירה על סעיף 5 לחוק המחשבים, התשנ"ה-1995.
 - ב. פגיעה בפרטיות – לפי סעיף 2(5) ו-9) ביחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.
 - ג. הטרדה במתקן בזק – לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.
- ניתנה והודעה היום כז' בתשרי תשס"ז, 19 באוקטובר 2006, בנוכחות ב"כ התביעה, ב"כ הנאשמת והנאשמת.

כב' הנשיא אורי גורן, כב' סגנית הנשיא הילה גרסטל כב' השופט ד"ר עמירם בנימיני
אב"ד

